

TÖNKÖL JÓZSEF (1948) Győr

TÖNKÖL JÓZSEF

Fejem fölött bezáródik egy ablak

Este még leírom, milyen nap fénye aranyozta be arcom
 a bealkonyuló szobában, ahol az ember egyedül lakik,
 s ki akarta az utolsó emléket is nekem adni,
 s most vissza-visszanézek, olyan messzire,
 mint amilyen távol vannak a csillagok, ha nézem őket,
 este még leírom, hogy értelmetlen szavakat mondtam
 egész délután, csak azért, hogy zajt üssek,
 hátha meg-megrándul a redőny,
 nehéz felhőkkel telik meg az ég,
 fejem fölött bezáródik egy ablak,
 a szél vonalakat rajzol a homokba, talán talpas betűket,
 azért vagyok, mert nem tudom, mihez kezdek majd,
 ha a világtalan világ megsemmisül,
 szétfoszlik, mint egy zászló, mint egy dal,
 a szoba se marad ilyen ugyanezzel az ágygal,
 hajnalok hasadtán megrepedt ablaküveggel,
 ezekkel a székekkel, ezzel az asztallal, szekrénnel,
 nem baj, ha más szedi le a szilvát a kertben, ami olyan,
 mint valami erdő, ide-oda leng, elsüllyed drótok között,
 el árnyékokkal, madárhangokkal,
 bársonyos vagyok belül, ha nem volnék, élni se volna jó,
 és ezt én már régen tudom, a dunyha nehéz szagában is,
 mikor az angyal szárnycsapásaival kiszúrja szememet,
 és minden számít, az erdőn túli nádas,
 levelek árnyéka, padló, mennyezet, az átkozott köhögés,
 hogy nem tartozom ide, csak vendég vagyok,
 botlik a lábam egy fűszálban, mely fehérebb a galambnál.

Szabályosan vonuló holdszarvasok

Nem mozdulsz, füstölgő venyigemáglyák szállnak át
 a földek felett, szabályosan vonuló holdszarvasok,
 szárnyak hangja robajlik, omlik-borul a barázdákba,
 végigsüti az agancsokat a megtapadt friss vér,
 rögtön elválnak a csonttól a misegyertyák,
 és nem kell emlékezned barátokra, ellenségekre.

Most áthallatszik ide a fenyvesen túlról a nyár,
 mivé lennél, ha nem lenne ostorpattogás,
 vödrök csörömpölése, fönt dörgő tehénlánc,
 múlt életedből leveleket sodor a hús-esős szél,
 tekintetteddel kíséred a felhőket,
 fürtök hullanak, akácok csillagszórói az úton éjszaka.

Nem mozdulsz. Fölötted a hold: szarvasok szeme.
 Víz-pata. Öldöklődő falu. Áprilisi lepke: az álom vége.